

ΕΤΟΣ 52ον

25 Ἀπριλίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (2656)

Οι μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως

«Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;».

Ἡ σημερινή τρίτη Κυριακή ἀπό τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀφιερωμένη στήν τιμὴ καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, κρυφοῦ μαθητῆ τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ εὐσχήμονος βουηευτῆ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητῆ τοῦ Κυρίου, μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων, πού τιμᾶμε σήμερα ἀποκαλύπτουν τὴν οὐσία καὶ τὴ δύναμη τῆς πίστεως, τὸν ὄντολογικὸ δεσμό καὶ τὴν κοινωνία ἀνάμεσα στό Θεό καὶ τόν ἄνθρωπο.

Τό νόημα τῆς πίστεως

Ἡ πίστη εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἡ ἐνδημία καὶ παρουσία τοῦ πιστεύοντος στό Θεό καὶ τοῦ Θεοῦ μέσα σ' αὐτόν πού πιστεύει, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεργίας ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Διά τῆς πίστεως ἀναγεννηθήκαμε καὶ διά τῆς πίστεως ἐνωθήκαμε μέ τό Χριστό, γίναμε μέτοχοι καὶ κοιωνοί στήν καινή Του θεωθεῖσα ἀνθρώπινη φύση καὶ στή θεία Ζωή Του, καὶ ἐπομένως «Θείας κοιωνοί φύσεως» (Β' Πέτρ. 1, 4).

Μόνο μέ αὐτή τὴν ἁγία πίστη τοῦ Χριστοῦ μας, πού εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἐνώσεως μας μέ τό Θεό, μπορούμε νά ἀντέχουμε καὶ νά δίδουμε τὴ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, νά μάθουμε τί εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νά μή φοβόμαστε, νά γνωρίζουμε πόσο ὑπεύθυνη εἶναι ἡ ζωὴ μας ὡς χριστιανῶν, καὶ νά σηκώνουμε τό λίθο, ὅπως ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἀπεκύλισε τό λίθο ἀπό τὴ θύρα τοῦ μνημείου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Τί ζητάει ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς;

Καί σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἀναγγέλλει στόν κόσμο τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ζῶντος Θεοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ στήν ἱστορία. Ὁ Θεός εἶναι Θεός ἐλέους καὶ φιλιανθρωπίας, συγχώρησης καὶ στοργῆς. Ἀπό τρεπὴ ἀγάπη γιὰ τόν ἄνθρωπο ὁ Θεός Αὐτός καταλύει τὰ σκοτάδια τοῦ ἄδη, γιὰ νά φωτισθεῖ τό κάλι-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε' 43-47, ις' 1-8)

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλα ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος, ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωτὴ τῆς μᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· **Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;** Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημένον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· *Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητῶν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκεν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.*

ἄνθρωπος τοῦ προσώπου καὶ νὰ φανερωθεῖ ἡ ὠραιότητα τοῦ κόσμου. Ὁ Θεὸς δὲ ζητᾷ τίποτε ἄλλο παρά μόνο ἐμπιστοσύνη καὶ ἀναπόκριση στό κάλεσμά Του. Αὐτὸ πού σώζει τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν ἀφήνει ἀκέραιο, μὴ ὑποκείμενο στὴ φθορά καὶ τὸ θάνατο, εἶναι ἡ κίνηση αὐτοπροσφορᾶς, καὶ αὐτοπαραδόσεως στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχει νικήσει τὸ φόβο, γίνεται, μὲ πνευματικὴ ἀνδρεία, μάρτυς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πρῶτα (ὁ ἄγγελος) ἀπαλλήσσει τίς μυροφόρες ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἔπειτα ὁμιλεῖ περὶ ἀναστάσεως... Ἀφοῦ τίς ἀπήλθαξε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ μέ τὰ λόγια καὶ τὴν ἐμφάνισή του..., ἐπρόσθεσε λέγων “γνωρίζω ὅτι ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ἐσταυρωμένο”. Καὶ δὲν ντρέπεται νὰ τὸν ἀποκαλεῖ Ἐσταυρωμένο, διότι αὐτὸ ἦταν ἡ ἀπαρχὴ τῶν ἀγαθῶν. “Ἀνέστη!”. Καὶ ἐκεῖνες ἐξῆλθαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο μὲ χαρὰ καὶ φόβο, διότι εἶδαν καταπληκτικὸ καὶ παράδοξο πρᾶγμα, κενὸ τὸν τάφο, ὅπου προηγουμένως τὸν εἶχαν δεῖ νὰ ἐνταφιάζεται».

Μυροφόροι καὶ ἀναστημένοι ἄνθρωποι

Ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι παρά μόνο πρόκληση νὰ ἐμβαθύνουμε στό μυστήριό τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «γνώναι Αὐτόν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων Αὐτοῦ» (Φιλ. 3, 10). Νὰ

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτὴς πού ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐτόλμωσε καὶ ἦλθε εἰς τὸν Πιλάτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἦδη πεθάνει. Καὶ ἐκάλεσε τὸν ἑκατόνταρχον καὶ τὸν ἐρώτησε ἐάν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ. Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχον, ἐδώρησε τὸ σῶμα εἰς τὸν Ἰωσήφ. Αὐτὸς δὲ ἀγόρασε σινδόνι καὶ τὸν κατέβασε, τὸν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ τὸν ἔθεσε εἰς μνήμα, πού ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καὶ ἐκύλισε ἓνα λίθον εἰς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηροῦσαν ποῦ τὸν βάζουν. Ὄταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἀλείψουν. Καὶ πολὺ πρῶτῃ, τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος, καὶ ἔλεγον μετὰς τους, **“Ποῖός θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου;”**. Καὶ ὅταν ἐσῆκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ πάρα πολὺ μεγάλος. Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ μνήμα, εἶδαν ἓνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον. Αὐτὸς δὲ λέγει εἰς αὐτάς, **“Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνόν τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ ὁ τόπος ὅπου τὸν ἔβαλαν. Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ πέστε εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ εἰς τὸν Πέτρον, “Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἴδῃτε, καθὼς σᾶς εἶπε”**. Καὶ ἐβγήκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καὶ ἐκπληξις. Καὶ σὲ κανένα δὲν εἶπαν τίποτε, διότι ἐφοβοῦντο.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήσιων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

γίνουμε καὶ μεῖς μυροφόροι. Γιατί, μυροφόροι δὲν εἶναι μόνο οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες, πού πῆγαν στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ μὲ μύρα, ἄλλα εἶναι ὅλη ἡ ἀνθρώπινη φύση μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ ἰδιαιτέρως ὅσοι ζοῦν μυστηριακά μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Πρὸς ὄλους σας, ἀδελφοί, εὐαγγελιζόμαστε τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, τὴν ἰσχυρὴ παράκλησή μας, ἐπαναλαμβάνοντες τοὺς λόγους τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου πρὸς τίς Μυροφόρες: **«Χαίρετε. Εἰρήνη ὑμῖν! ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!»**.

† Ὁ Φ.Α.

25 Ἀπριλίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Γ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)
Τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν, Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας, Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ (Α' αἰ.).

Ἦχος: β' – Ἑωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Α' Πέτρου ε' 6-14 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε' 43-ις' 8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Μαΐου, Τοῦ Παραλύτου (Δ' ἀπὸ τοῦ Πάσχα).

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ιγ' 7-16 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε' 1-15.

Ἀντιαιρετικά θέματα (5)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Δέν υπάρχει Ἁγία Γραφή ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ στύλος καί τό ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας» σύμφωνα μέ τό λόγο τῆς ἴδιας τῆς Γραφῆς (Α΄ Τιμ. 3,15). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἀλάθτος ἑρμηνευτής τῆς Γραφῆς. Ἐξω ἀπό τήν Ἐκκλησία δέν υπάρχει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἀποκομμένη ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἡ Γραφή ὀδηγεῖ στήν πλάνη καί στήν αἵρεση. Ἡ πλῆθυσ δέ τῶν αἱρέσεων, ὅπου ὅλες ἰσχυρίζονται ὅτι στηρίζονται στή Γραφή, εἶναι ἡ πιό τρανή ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Ὅπως τό ἀνθρώπινο χέρι τότε εἶναι χρήσιμο καί δημιουργικό, ὅταν εἶναι προσκολλημένο στό σῶμα, ὅταν ὅμως ἀποκοπεῖ ἀπό τό σῶμα, τότε εἶναι ἄχρηστο καί ἐπικίνδυνο, τό ἴδιο συμβαίνει μέ τήν Ἁγία Γραφή. Δέν εἶναι βέβαια ἡ Γραφή ὑπεύθυνη γιά τίς πλάνες τῶν ἀνθρώπων, εἶναι οἱ ἄνθρωποι πού χρησιμοποιοῦν τή Γραφή μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Γραφή ἀδιάσπαστη συνέχεια. Ὁ Χριστός δέν ἔγραψε κανένα βιβλίο ἀλλά ἴδρυσε τήν Ἐκκλησία καί γι' Αὐτήν εἶπε: «πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς». Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι δρόμος πού ὀδηγεῖ στήν Ἐκκλησία καί ὄχι τόπος πού σέ κρατᾶει μακριά της. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρας τοῦ σώματος (Ἐφεσ. 5,23). Ὁ ἄνθρωπος σώζεται ὅταν εἶναι μέλος τοῦ σώματος καί ὄχι ὅταν διαβάζει μόνο τήν Ἁγία Γραφή ἢ προσπαθεῖ νά ἔχει ἠθική ζωή. Δέν μπορεῖς νά εἶσαι μέ τό Χριστό ὅταν δέν εἶσαι στήν Ἐκκλησία, γιατί δέν εἶναι κάτι διαφορετικό ὁ Χριστός ἀπό τήν Ἐκκλησία. Γιά τοὺς αἱρετικούς ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «Διαβάσετε τίς Γραφές γιατί αὐτές μιλοῦν γιά μένα, ἀλλά δέν θέλετε νά ἔλθετε κοντά μου».

Βέβαια στό σημεῖο αὐτό κάποιος ἀπό τοὺς αἱρετικούς θά μοῦ ἔλεγε: Ποιά Ἐκκλησία ἐννοεῖς; Ἀλλά τό ποιά εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία ὅπως καί τό τί εἶναι ἡ Ἱερά Παράδοση καί ἡ σχέση της μέ τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἐκκλησία, θά τό δοῦμε στά ἐπόμενα.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Δήμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>